

Küll mi-nu surm võib li-gi ol-la, aeg möö-dub, lõ-peb e-lu-tee.
 Küll mul-le-gi võib rut-tu tul-la mu e-lu-õh-tu vii-ma-ne.

Sind, Jee-sus Kris-tus, pa-lun ma: mind ai-ta õnd-salt lah-ku-da!

<p>2. Kõik enne ööd võib teiseks minna,
kui oli varahommikul.
Et siin maailmas elan mina,
on alati surm ligi mul.
Sind, Jeesus Kristus, palun ma:
mind aita õndsalt lahkuda!</p>	<p>4. Siin õnnist surmatundi saada -
ei see küll ole meie käes.
Suur Jumal üksi selle anda
võib oma Poja vere väes.
Sest otsin usus abimeest,
kes suudab päästa surma käest.</p>
<p>3. Seepärast õpeta mind, Jeesus,
mu surma peale mõtlema,
et võiksin ikka olla valmis,
kui kutsud, kaasa minema.
Sind, Jeesus Kristus, palun ma:
mind aita õndsalt lahkuda!</p>	<p>5. Surm tulgu mulle homme, täna -
küll võidu saan ma Jeesuses!
Ta armu varjul seisan mina,
ma hoitud Tema helduses.
Sind, Jeesus Kristus, palun ma:
mind aita õndsalt lahkuda!</p>

*Viis: "Kes Jumalat nii laseb teha" (Wer nur den lieben Gott läßt walten)
 Georg Neumark, 1621-1681.
 Sõnad: Aemilie Juliane von Schwarzburg-Rudolstadt, (1686), 1637-1706.
 Tõlge: Ferdinand Hörschelmann, 1833-1902.*